

עלון הכפר

גיליון 2

מרץ 2013 ניסן תשע"ג

הגדה לפסח - רמות השבים 1951

מספר הודעות מאת ועדת העלון

ראשית, תודות על הפרגונים שהגיעו אלינו בעקבות פרסום הגיליון הראשון. כמו כן, לאור פניות ולקחים מאותו פרסום ברצוננו לחדד מספר נקודות:

1. כיוון שהעלון איננו עיתון ואין לו כתבים אשר מתחזקים את תוכנו מידי גיליון, ישנה חשיבות עצומה למעורבות הציבור בכתיבה.
2. הכתיבה איננה מהלך מורכב ולא דורשת סטנדרטים או יכולות מיוחדות. כמה משפטים של שיתוף הקהילה בנושא מסוים לטוב או לרע גם מספיקים. העיקר המעורבות.
3. כל רשימה שתגיע לעלון עד המועד שיפורט להלן, תתפרסם. בנושאים דומים הפרסום יעשה לפי סדר הגעתו לתיבת העלון.
4. לאלו שיש להם הרבה מה לכתוב, בבקשה לא לעבור את מכסת ה-600 מילים לרשימה. רשימות ארוכות מזה יוחזרו לכותב לקיצור. בגיליון זה חרגנו מהכלל כיוון שלא הוגדר עד עתה.
5. העלון יתפרסם ביום חמישי בשבוע האחרון של כל חודש. עד 10 ימים קודם לכן (יום ב') ניתן לשלוח חומר. החל מאותו מועד התוכן נסגר ועובר לתגובות של הגורמים הרלוונטיים עפ"י כללי הפרסום שפורטו זה מכבר, ומשם להפקה.
6. בבקשה לא להמתין לרגע האחרון אלא לכתוב כשיש מה, ולשלוח. מייל פשוט...
7. חברי ועדת העלון כיום הם: אופיר אדלמן, שי סטרשנב, הדס אביסדרים, עילית מוכתר.
8. תודות לדדן עוזיאל ולחן דמבו על הטיפול בעיצוב הגרפי של העלון מראשיתו.

יוזמת העלון היא בשביל כולנו. הצלחתו תלויה בהיענות של כל אחד מאתנו ליוזמה בכתיבה ובשיתוף. זוכרים את סלוגן הבחירות "רישיון לקטר"? מי שלא הולך לכתוב בעלון, אין לו זכות לקטר- אז קדימה!!! הפרטים לכתביה לעלון הבא:
במייל: alon.ramot.hashavim@gmail.com
במכתב: ניתן לכתוב "עבור עלון הכפר" ולהניחו בתיבת דואר לבנה ליד דלת הכניסה לוועד, שכתוב עליה בכחול, דואר פנימי.

הכותב: דורון קשוב

על סגנונם של ישיבות תושבים אז והיום

לשי ידידי ולועדת העלון שלום, תרשו לי לברך את היוזמים ואת ועדת העלון על הוצאת עלון הכפר. העלון הראשון, נראה יפה ואני מקווה, שתמשיכו להשכיל לנהל אותו כעלון התושבים ולא כשופר ולוח המודעות של הוועד המקומי. אני רוצה להגיב לחלק מהאירועים והתגובות לאספת התושבים האחרונה. ראשית אקדים ואומר שמשפחתי נמנית על ותיקי הכפר ונכדי שהינם בני ניניו של ד"ר ברונו פוביצר ממייסדי הכפר, הינם דור חמישי בכפר. ומיד אסייג ואומר שלוותק אין שום משמעות, ודינם של מי שגר בכפר 70 שנה או 5 שנים זהים לחלוטין ויתרונו של מי שרכש אדמה לפני 50 שנה על מי שרכש אדמה, לפני 5 שנים, הינו בכך שהיה לו מזל (או שכל) לרכוש אדמה במחיר מתקבל על הדעת ולא במחירים המבעיתים של היום. ראיתי אנשים עולים לדבר ובעיניים בורקות מספרים על הכפר האידילי של פעם, ומצאתי לנכון לעדכן את ה"חדשים", מעט לגבי העבר. מאז ומעולם היו בכפר ישיבות סוערות, ומי שחשב שהייתם של פעם ישבו דוממים על כיסאם טועה. תמיד היו קריאות ביניים ותמיד היו כאלה, שקפצו וצעקו, שאין פה תרבות דיון, אלא שבעבר הרחוק הקריאות היו בגרמנית ומאוחר יותר במבטא ייקי כבד. זכורות לי האספות, בהן כיהנתי כמ"מ ראש המועצה וחבר הנהלה, שבהן נדונו נושאים של שיפוץ בית העם או בניית הבריכה ה"חדשה" או קיום בית הספר בכפר, שהיו סוערות ורוגשות לא פחות מהאספה האחרונה. אין לי ספק שאילו משרד החינוך היה מתיר לנו כיום להקים בית ספר בכפר, במימון עצמי של התושבים, הייתה מתקיימת אספת תושבים סוערת, שבהשוואה אליה הייתה אספת התושבים האחרונה כנס אילמים והמאבק בין התושבים להם יש

ילדים בגיל ב"ס עממי לאותם שילדיהם כבר סיימו את לימודיהם היה חריף פי כמה. כל זאת, מבלי שאפרט את הזכות הגדולה שהייתה לבנותי ללמוד בבית הספר שהיה בכפר, בכיתות של 8 תלמידים בכיתה, במקום לנסוע כל בוקר וצהריים, מעל לחצי שעה וללמוד בכיתות של 40 תלמיד בכיתה, כפי שקורה לנכדי. לגופו של ענין, לכשעצמי איני מוצא פסול בקריאות ביניים במהלך דיון וגם לא בהערות חריפות, כל זמן שנמנעים מפגיעה אישית או בהשמצות כוללניות. לי מפריע הרבה יותר, שאדם שנישכר ע"י המועצה מודיע לאספה, ששום צעד לא יבוצע מבלי שיאושר ע"י האספה הכללית של הכפר, מבלי לדעת שבניגוד לקיבוצים, לרמות השבים אין ולא הייתה מעולם אספה כללית והעניינים הוכרעו ע"י המועצה המקומית בעבר וכיום נקבעים ע"י מועצת דרום השרון.

לסיום, כמה מלים ליוסי ראש הוועד המקומי. כל ראשי המועצה ממנהיים, קליימן, לויטה, סוקול ואפיק (סליחה אם שכחתי מי מהם), החלו את הקדנציה שלהם, כאנשים האהודים ביותר בכפר, וסיימו אותה מבוזים ודאובי לב. לא בכדי לא היו ברמות השבים, מעולם, עד לבחירתך, בחירות לראשות המועצה המקומית. תמיד, עד בחירתך נעתר תושב אהוד, לאחר הפצרות רבות, למלא את התפקיד, למרות שהיה כרוך בשכר חדשי. אתה צריך "לשמוח", שאותך מאשימים רק בניגוד עניינים, את קודמך האשימו בהאשמות חמורות עוד יותר. אלא שבניגוד לקודמך, שפרשו עם כאב לב ופנסיה צנועה, אתה תפרוש (באם תחליט לא להתמודד שוב), רק עם כאב לב. בעוד שנה תערכנה בחירות חדשות, אין לי ספק שנושא תכנית התב"ע החדשה יעמוד במרכז תשומת הלב. אני סקרן לראות את המתמודדים, נטולי האינטרסים וניגודי העניינים, שיתנדבו לעבודת פרך של חמש שנים, ללא שכר וללא הכרת תודה.

כתובת המייל של דורון קשוב: doron@kashuv.com

הכותב: יובל מי-רז

פינת הנוער: נאומו של רכז הנוער בחג המעלות 2012

אנו חיים בתקופה שמשתנה מרגע לרגע ואותם הילדים, אלה שאנו חושבים שהם רק ילדים, משתנים לנו בין הידיים. בשנים האחרונות אנו שומעים בקרב הילדים את המשפטים הבאים: אני צריך אייפון, אני צריך מחשב, אני צריך להתלבש במותגים. אז בואו נתחיל בזה שזה הגיוני ואנושי לבקש את כל אלה. אבל אם נעצור שניה ונחליף את המילה צריך ברוצה וננסה להבין מה אתה באמת רוצה אולי נבין טיבה של תנועת הנוער.

כשאתה רוצה אייפון אתה בעצם אומר לי שאתה רוצה להיות חלק מכולם. כשאתה אומר לי שאתה רוצה שיהיה לך את המחשב הכי טוב אתה בעצם אומר לי שאתה רוצה להיות מיוחד. כשאתה אומר לי שאתה רוצה בגדי מותגים אתה בעצם אומר לי שאתה רוצה שיכירו ויראו בייחוד שלך. ואם אלה הדברים שאתה באמת רוצה – דברים כל כך אנושיים – האם האייפון, המחשב והבגדים באמת יענו על הרצונות שלך? האם כדי להיות חלק מכולם, כדי להיות מיוחד וכדי שייראו את הייחוד שלך אתה באמת צריך את המוצרים הללו? **זה מה שבאנו לעשות כאן, בתנועת הנוער, להסתכל לתוך הרצונות הכמוסים ביותר של ילדים ולשאול מה אתם באמת רוצים.**

לא סוד שאנו חיים בחברה שסוגדת לעגל הזהב - הכסף והחומריות הפכו להיות דבר כה מהותי ממי שאנחנו כפרטים וכחברה. אנו חיים במרדף אחרי הציונים, הכסף והצריכה האינסופית. התחרותיות בין האנשים הפכה להיות דבר כל כך מרכזי במדינה שבה אנו חיים. אולי קצת שכחנו שהחלוצים שעלו לארץ ישראל רצו להקים כאן חברה מופת עבור העם היהודי. יהודים מכל העולם עלו לארץ וכונו מדינה משותפת שהציבה לעצמה משימות לאומיות לפי צרכי השעה. אל מול כל אלה יש את תנועת הנוער שבמקום לקדש את התחרות, את הלבד ואת החומריות היא בחרה לקדש את הביחד, את שיתוף הפעולה, הסולידאריות ואת נפש האדם. היא בחרה להביט על צרכי השעה של המדינה ולפעול. וזהו המעשה הכל כך ראוי שאתם עושים

יום יום. ויום חג זה, חג המעלות הוא יום חג לערכי היחד ושיתוף הפעולה. זה מה שהופך אותו ליום חג כה מרגש.

חניכים יקרים, חניכי השכבה הצעירה וחניכי השכבה הבוגרת, לפני ארבע שנים בחרה תנועת הנוער ארבעה נושאים אשר מכוננים אותה. חינוך, מרד, חלוציות והגשמה. ארבעת המושגים הגדולים הללו נשזרים על ידי מושג חמישי – החלום.

חינוך - כמשימה לאומית, כצו השעה. בנינו מדינה, יש לנו צבא, כלכלה, מוסדות. מה שנותר לנו כעת הוא להמשיך ולשאוף שמדינה זו באמת "תהייה מדינת השוקדת לפיתוח הארץ לטובת כל תושביה". להמשיך לחנך מתוך החלום לחברה טובה יותר.

מרד - לא בחרנו במרד בשם המרדנות. בחרנו במרד כי אנחנו רוצים להיות אנשים חופשיים. אדם מורד כנגד דבר הנכפה עליו, במצב שבו גורם כזה או אחר מגביל את הרצונות שלו וזו ההתחלה - להבין האם אנו אנשים חופשיים ומה מגביל את החופש האמיתי שלנו ואת הרצונות האנושיים שלנו. וגם כאן נכנס החלום. דבר אשר יניע את המרד יהיה היכולת לחלום על דבר מה אחר.

חלוציות - לפני קום המדינה היו נערים צעירים והזויים שהחליטו לעזוב את הבתים הטובים, לוותר על הנוחות האירופאית ולעלות לארץ ישראל. את הדברים הגדולים בעולם עשו חלוצים. וגם אנו נדרשים בתנועת הנוער לחלוציות. להעז ולעשות, להיות הראשונים במחנה ולהוביל את החברה למקום טוב ונכון יותר.

הגשמה – "כאן על פני האדמה ולא בעבים מעל". המושג הגשמה, מושג ייחודי לשפה העברית מדבר על החלום שנמצא אי שם בעבים מעל והורדה של החלום ארצה כשם שהגשם יורד אלינו. לצד החלום יש לפעול כאן על פני האדמה. להמשיך ולפעול. כל עוד החלום קיים יש להמשיך ולהגשימו. ומה אני מבקש מכם? אני מבקש מכם לחלום. לחלום ולחנך. למרוד, למרוד בכל מה שמגביל את החלום. להיות חלוצי החלום והראשונים לפעול לטובתו. להגשים ולהיות אנשים מגשימים שלא מבקשים מנוחה עד שהחלום שלהם יתגשם. אל תעשו דברים כי כך צריך. אל תעשו דברים כי זה מה שנהוג. תמשיכו לפעול ללא הרף בעקבות החלום לחיות בחברה ובמקום טוב יותר, נכון יותר. אני עומד כאן אתכם היום בשם החלום המשותף, בשם הגשמתו. זוהי מהותה של תנועת הנוער.

הכותב: יפתח נתיב

על השמירה בגני הילדים

שלום לכולם,

לפני כחודשיים נדהמנו לגלות כי השומר של גן הילדים נעלם. עודכנו מהגננת כי המועצה האזורית החליטה לקצץ את עלות השומר ובמקומו הותקן אינטרקום עם מצלמה. כמי שנוהג להגיע לגן כמעט בכל בוקר, נוכחתי לגלות כי מאז ועד היום נמצא השער תמיד פתוח. הגננת ביקשה כי ההורים יגיעו כל רבע שעה עגולה בכדי למנוע הטרדות והסחות דעת של הגננות, אולם בפועל זה לא קורה והשערים נשארים פתוחים.

בשיחה שערכתי עם קב"ט מוסדות חינוך, אהוד יונגרמן, הוברר כי ההחלטה ההזויה לקצץ את משרתו של השומר הגיעה מראש המועצה המקומית, שלא מצא לנכון לשלם בעבור שירות עליו אינו מחויב על ידי המשטרה. המועצה הציעה להפיל את העלות על הועד המקומי שהתנער מכך. כפתרון זמני הצעתי לקב"ט להתקין קודן לוח מקשים אולם הוא ביטל זאת בטענה שזה פוגע באיכות האבטחה של הגנים.....

בשיחה עם אמיר, מזכיר הועד, אישר כי אכן הגיעה בקשה לממן את עלות השומר בגן אולם היא נדחתה בהעדר תקציב. להזכירם תושבי רמות השבים משלמים מס שמירה ואבטחה ובישוב ישנו שומר העובד במתכונת 24/7 - הצעתי שהשומר יסרוק את הגן לפני הגעת הילדים, ישב בכניסה בזמן הגעתם בבוקר ובזמן עזיבתם ובמהלך היום יפטרל באופן אקראי, זאת במקום לשבת בחוסר מעש ברכב שלו. בתשובה נמסר כי השומר צריך להיות זמין להקפצות של מערכות אזהרה של בתים פרטיים בכל מקרה הובטח לי כי הועד ישקול זאת. לצורך החזרת רמת אבטחה נאותה לגן אשמח לשתף פעולה בנושא עם ועדי הגנים רמות וסיגלון, בשלב הראשון יש להוציא מכתב לראש המועצה שייקח על עצמו את האחריות על הפקרת מעל 70

ילדים ובמקביל לפנות לוועד ולקבל הסכמתו לשילוב השומר של הישוב באבטחת הגן. יש לשקול אפשרות השתתפות של ההורים בשיתוף של הוועדים (רמות השבים וכפר מל"ל) באחזקת שומר - להערכתי עלות שומר כזה הינה כ 260 ש"ח ליום. **שלא נקום יום אחד ונשאל למה לא עשינו שום דבר.**
כתובת המייל של יפתח נתיב: yiftach@nativmeida.com

תגובת הוועד המקומי: הפסקת מימון השמירה בגני ילדים היא כאמור החלטה של המועצה האזורית. כדי לצמצם את הסיכון, הוועד כבר הנחה את סייר חברת השמירה להיות נוכח באזור הגנים בשעות הבוקר והצהריים ובמקביל תוקן האינטרקום בשערי הכניסה. מצלמות האבטחה שהותקנו במתחם מהוות נדבך הגנה נוסף. בשיתוף עם המועצה, הוועד יבחן אמצעים נוספים כמו מנעול קודן או אמצעי חשמלי אחר כדי להקל על ההורים ולהגביר את בטחון הילדים והגננות.

הכותב: אבנר צור

חניה על המדרכות

ברצוני לציין בעיה בטיחותית ממדרגה ראשונה הקיימת במושבנו. תושבים נוהגים להחנות את רכבם הפרטי על המדרכה הציבורית שמול ביתם באופן קבוע. דבר זה גורם להולכי הרגל ובעיקר לאמהות עם ילדים ועגלות לרדת לכביש דבר שמסכן אותם באופן ישיר!!!. למרות שהערתי אישית לאותם אנשים והערתי את תשומת לב הוועד התופעה ממשיכה במושב ברחובות רבים (אינני מתכוון לאזורים הציבוריים כמו גני הילדים ששם מצוקת חניה בעייתית שחייבת גם היא להפתר במהרה). ואני מבקש מאותם תושבים להפסיק את התופעה של הפיכת המדרכה הציבורית לנחלתם הפרטית לפני שיקרה אסון.

הכותב: ערן רולס

על הבחירות לרבנות הראשית לישראל

שמי ערן רולס, נשוי לעירית ולנו ארבעה ילדים: עומרי, נועה, יעל ובוועז. גדלתי בקרית מוצקין, בוגר השומר הצעיר קן קריית חיים, הגענו לישוב לפני 12 שנה. אני הבעלים של מרכז הבנייה הישראלי. מה לנו ולעניין הרב הראשי? אז ככה חברים זה אמור להיות מאד מעניין כל אזרח יהודי במדינת ישראל ובעולם כולו. הרב הראשי קובע את מדיניות ההלכה בכל הקשור לאיך נתחנך, חס וחלילה נתגרש, היחס לנשים, כשרות, קבורה, מי יהודי/ה ועוד. תפקיד הרב הראשי משפיע עלינו כאזרחים יותר מכל תפקיד של שר בכיר ואולי אף יותר מראש ממשלה. בעת האחרונה הודיע רשמית הרב דוד סתיו, יו"ר תנועת צהר ורב הישוב שהם, על התמודדותו על תפקיד הרב הראשי לישראל. הרב סתיו, מראשי הצינונות הדתית, לוחם בשריון ובנו מ"פ בגדוד 101 בצנחנים מהווה סדין אדום לממסד החרדי בשל נועזותו וחדשנותו ההלכתית ברוח הרב קוק מייסד הצינונות הדתית הדוגלת בשילוב עבודה, צבא ותורה. מול הרב סתיו מתמודד רב ליטאי חרדי, רב העיר מודיעין הרב דוד לאו בנו של רב העיר תל אביב הרב ישראל לאו שאף הוא רב חרדי ליטאי שסר למרות מנהיגי הליטאים בבני ברק ובירושלים. הודעתו של הרב סתיו מהווה שיא נוסף במאבק בין שני זרמים מרכזיים ביהדות. מצד אחד יהדות ליטאית חרדית וקיצונית, שאינה ציונית ואינה מאמינה במדינת ישראל וגם במוסד הרבנות. רבנות כופה, גלונית, סוגרת לעומת התפיסה של הצינונות הדתית, הכיפות הסרוגות, הדוגלת ביהדות מחדשת בארץ ישראל המשלבת תורה, עבודה וצבא. זהו מאבק על זהותה היהודית של מדינת ישראל ויהדות העולם. מי שמעוניינת או מעוניין לסייע בבחירת רב ציוני ששירת בצבא ורואה עצמו רב גם של חילוניים מוזמן לשלוח אלי מייל חזרה. כל אחד יכול לסייע.

כתובת המייל של ערן רולס: EranR@building.org.il

ה'אב תשס"ג 12.3.13

למחיי אלון הדבר

שלום.

בגדת אלון היא נעיון יפה ומכניק - ישר בחכם.

ועדי קצת בקוץ דווקא וגם נעיון.

ההקנה הדווקא:

על האלון זהויל כמלה (ואני מניחם דף אצויה היפה
ואני יציבאנו)

על הכתבה זהויל כמלה ואני קצויל

והכל צריך (בצאוי...) זהויל ש כמלה צבוא

הסתכלת האלון ציבה עלויר סקנדל ודבון אקראא
אסא לא עמאל עיון.

ובאשר זה צעק (למחי ההקנה הדווקא)

יפה יהיה להקציש דבר אלון פילה אצב אנשים
אן הוצר שהיו משמאלנים ברמלה השמים.

דבר באשון לא אלב אראוונים סאן ממליצה על

אמא שלי ועל צב שהיה שלם דבר צבוא

משמאלנים ברמלה השמים, למחי הם זמאלצון
הנלצר קאטאים עוף.

אני מלכח צבים שכתבת או עמיר ציון

כמה פטר דנס שהיה זלא ספק אלקיטיבי ילד

ממני אן מקל שפ קצב מספיק. ונעיון לבן.

אני מפה על גשומה דבר

ואמחי הציבה נלמי עויסה

פברואר 2013

ד"ר ארנסט מוזס 1909-1997

כשאני אומרת אבא אני חשה געגוע.

געגוע של בת לאב אהוב, מסור, דואג, מדריך ומלמד.

געגוע גם לתקופה בה היה אבי מהדמויות המרכזיות והמשמעותיות ברמות השבים.

כך כותב פטר לרס בספרו "רמות השבים" עמ' 54-56:

"כשבים לסקור את תולדותיו של העוף בכפרנו למן שנת 1934 עד שנת 1973 כדאי לעמוד על מידת האחריות וההתמדה שגילו המדריכים שלנו ועזריהם בעבודתם".

ויימן 1933-1937

"ד"ר ארנסט מוזס שהיה צריך לעסוק כמדריך ראשי ב 100 משקים בהדרכה יומימית, במלחמה במחלות ובטיפול הגזעים, עסק קודם לכן ברפואה.

הכשרתו זו איפשרה להתמודד עם בעיות קשות בתחום מחלות העופות וטיפול הגזעים. בעיות אלו הצריכו סבלנות רבה- מידה שחסרה בדרך כלל לתושב שעליו נפל עול תשלום ההפסדים שגרמו לו המחלות ונדקי הטיפול.

מוזס לא איבד את שלוותו, אלא לעיתים רחוקות בלבד, והוא נהג לשכנע את התושב הנרגז בסבלות, באמצעות הסברים מעשיים וברורים. התמאי ההכרחי לכל עבודה אחראית ומדוייקת הוא עבודת צוות מעולה ושיתופם של פועלים וחברים.

מכיוון שהיה על ד"ר מוזס להמשיך לעסוק בצד ניהול עבודות הטיפול גם בעבודתו הרגילה כמדריך בכפר, ניתן לו לעזרה מדריך שני.

יש אולי עניין לעמוד על כך שבמשך 30 השנים האחרונות התפרסמו בכתבי עת מקצועיים בארץ ומחוצה לה, מספר ניכר של מחקרים וניסויים שבוצעו ברמות השבים ע"י ד"ר מוזס, בשיתוף עם רופאים וטרינריים ומומחים לתורשה. "עד כאן פטר לרס.

הזכרונות רבים, זכרונות, חוויות, והגעגועים לעיתים עזים לאיש, לתקופה, בעולם בו אני מזדקנת ואבא .

מת.

נעמי (מוזס) לויטה

הכותב: אופיר אדלמן

המלצה על ספר-הנאה מובטחת!

"כפר הולדתי" – ספרה של יעל ירקוני.

יצאה והלכה ובאה לה יעל ירקוני לבית גרטנר, מביתה הטבול בירק שברחוב הפקאן, ומשך כשנתיים סובבה וסיירה ברחובות, בסימטאות ובמרחבי רמות השבים חמושה בחלום ובמצלמה.

בשקט ובצנעה, תפסה פריימים, כיוונה עדשה ופוקוס וצילמה שלל מגוון של בתים, מבנים, חצרות, נופים, פינות, חפצים ומה לא, הוסיפה תמונות ומסמכים מגנזכים אישיים, ארכיונים ואלבומים משפחתיים – ורקחה וארזה והוציאה מתחת ידה ספר קסום ומרגש שכולו מראות וניחוחות כפר ילדותה.

אז הלכה הילדה שגדלה ובגרה כאן, הייתה לאשה לקזה הסוגני ז"ל מדור נפילי הצנחנים, הקימה פה בית ומשפחה ועתה התפנתה להשקיע זמן ונשמה להפקת פרויקט אישי משובח, המכבד את מייסדי

היישוב ובזיון ומשרטט בתמונות רבות מאז ומהיום ובמלל קולע את תולדות רמות השבים. יש בדברים גם משום סוג של מורה נבוכים ומדריך שעושה מעט סדר וקצת צדק היסטורי ומאפשר התמצאות ואוריאנטציה באשר למה היה כאן, מי הוא מי וכו', ובעיקר משקף את הקשר, המורשת ואהבתה העמוקה של יעל למקום ולשרשיה ואת הערגה לתבנית נוף ילדותה. **ספר חם שמומלץ בחום.**

הכותבת: ד"ר חלי בן-יקיר

פינת החיות

כלב חדש בבית... והשמחה רבה!!! (חלק שני)

מבחינת תזונה יש להבין שהמעבר מחלב אם למזון מוצק צריך להיות הדרגתי. כלבים שיונקים אוכלים מספר רב של ארוחות ביום במנות קטנות. יש להציע לגור בהתחלה לפחות 4-5 ארוחות ביום של מזון כלבים רך, בשימורים. כמובן צריך לספק מים טריים לידו בכלי נוח. בחודש חודשיים הקרובים נתחיל לערבב לו את המזון עם מזון יבש לגורים ונמשיך להאכילו 3 ארוחות ביום, לפחות עד גיל חצי שנה ולאחר מכן נאכילו פעמיים ביום, לכל חייו המאושרים.

בנושא עשיית הצרכים יש לגורים בגיל חודשיים רק אפשרות חלקית של שליטה. עלינו לספק להם מספר רב של אפשרויות להתפנות כדי למזער "תאונות" בבית. עם זאת יש להכין בבית פינה מרופדת בעיתונים כדי לאפשר לגור לעשות שם את צרכיו. אם אנו רואים שהוא מתכוון להתיישב באיזו פינה בבית, עלינו לקחת אותו במהירות לפינת העיתונים ולשבח אותו. אנו לא צריכים לדאוג שהכלב ימשיך לעשות את צרכיו בבית גם אח"כ משום כשהכלב יוכל להתאפק, הוא ימנע בעצמו מלעשות צרכים בתוך ביתו. יחד עם זאת נדאג להוציא את הכלב מיד לאחר כל ארוחה החוצה וכן מוקדם בבקר ומאוחר ככל היותר בערב, סה"כ 3-5 פעמים ביום. בחודשים הראשונים נוכל לעצב את אופיו של הגור במידה רבה. אנו נקבע את מה מותר ומה שלא רצוי מבחינתנו, קצת כמו לחנך ילדים, ובפרוש גם גורים צריכים גבולות ברורים ומבינים לא שנאמר בקול החלטי. מבחינת בריאותם הרי שמגיל חודשיים יש לחסן חיסון ראשון בסדרת חיסוני הגורים. הדבר החשוב ביותר להבין הוא שלאחר החיסון הראשון, הכלב רק מתחיל לפתח תגובה חיסונית, ולכן מגיל חודשיים עד לגיל 4-5 חודשים הכלבים פגיעים ביותר, לכל המחלות הקשות שקיימות בשטח, מכיוון שרמת הנוגדנים שקיבלו מהאם בהנקה יורדת מאד, והמערכת החיסונית רק מתפתחת, עלינו לחשוף אותם מה שפחות לסביבה. המשמעות היא טיול קצר בסביבת הבית, לא להסתובב בפרקים, בחברת כלבים אחרים לא ללכת לים וכו', יש להתאפק קמעה ברצוננו להשוויץ בגור החדש.

הכי חשוב הוא לטפו את הגור/ה שלכם, דברו אליו, שחקו איתו, הקדישו זמן ומאמץ ללמדו כללי התנהגות בסיסיים, שמרו אותו בקרבתכם- ותוסיפו חבר מדהים לחייכם!

כתובת המייל של חלי בן-יקיר: rbyakir@netvision.net.il

הכותב: אמיר יעקובי

תכנית מתאר לרמות השבים- מהצד הקהה או הצד החד?

בשנת ה'תשס"ח של הישוב רמות השבים אשר מתהדר, בין היתר, בתוצרת הביצים שלו, עולה לדיון הציבורי נושא תכנית המתאר/ התב"ע החדשה לישוב. תב"ע היא נושא חשוב מאוד, וגם ביצים חשובות לא פחות. שני הנושאים מספקים הזדמנות מצוינת לסכסוכים בין שכנים.

הנה לדוגמא, בספר המופת של ג'ונתן סוויפט- מסעי גוליבר, עמדה הביצה (המבושלת) בליבו של סכסוך עמוק וכבד משקל בין שני עמים, שהיו פעם שכנים טובים. עיקרו של הסכסוך: מאיזה צד יש לשבור את הביצה, מן הקהה או החד ובעטיו פרצה יריבות מרה בת שנים.

דומה שישנם קווי דמיון בין הסיפור הנ"ל לעניין תכנית המתאר/ תב"ע לרמות השבים. נניח שאנחנו מסכימים עקרונית שיש צורך בתב"ע חדשה לרמות השבים ומוסיפים ומסכימים שתב"ע זו צריכה לשמור על "צביון כפרי" (תהא הגדרה אמורפית זו מה שתהיה)- כלומר מסכימים "לבקע את הביצה". עקרי אי ההסכמה מתחילים בזהות הגוף שיוביל את התב"ע- הוועד המקומי (ביקוע הביצה מן הצד החד) או המועצה האזורית (ביקוע הביצה מן הצד הקהה). מכאן מתחילה הסתעפות די מסובכת של פלוגתאות נוספות- וטענות רבות או רמיזות רבות כגון- פלוני כשיר לדון ולהשתתף בצוות התכנון, ואלמוני לא, זה יש לו אינטרס, וחברו נגוע, זה תושב חדש וזה ישן, צריך לשתף את הציבור יותר או פחות, המועצה מבצעת מחטפים או שלא התחילה לתכנן וכיוצא בזה.

בין דיון ציבורי למשנהו, או לאמיתו של דבר, מופע אימים למשנהו, אין חדש תחת השמש, למעט תוספת של עוד קצת עוינות ועוד קצת "בטן מלאה". במקום שאלות/תשובות הישיבות הפכו לקרקס, ואם באמת יש סיבה "לחשוד" בכוונות המועצה, הרי שיתכן שהפגנות היצרים האלו, משחקות לידיה של המועצה- שיכולה לטעון בצדק- איך יובילו אלה תב"ע- אם אינם מסוגלים לשבת יחד, להקשיב, כל שכן לשאול ולענות על שאלות.

ההתעסקות בתב"ע היא חשובה, דעות הן חשובות, אבל חשוב לא פחות, להבין שישראל היא מדינת חוק, ומעל כולנו מרחף לו גוליבר ענק, אשר שמו העברי "מערכת המשפט". גם אם לדוגמא לא תצליחו לשכנע את שכנים שאת הביצה יש לשבור מהצד החד, שמורה לכם הזכות להביע התנגדותכם, או לשכור בעלי מקצוע טובים שיעשו זאת במקומכם. ראוי גם לזכור כי אם לחסידי ביקוע הביצה מן הצד הקהה או החד, יש עניין אישי בכך שעמדתם תתקבל, והם מחזיקים בעמדה של השפעה שתורמת ליכולתם לקדם את אימוץ עמדתם, הרי שישנם מספר הוראות חוק לא מעטות- חלקן מן החוק הפלילי, שעשויות להעמיד את אותם נושאי תפקיד במבוכה רבה וגדולה באחד מן הימים, ולמיטב ידיעתי, אף נעשה בהם שימוש לא פעם.

פתרון? כנראה לא ימצא חן בעיני אף אחד מהצדדים, אולי מסוג זה אשר כונה על ידי עו"ד רם כספי- "שקשוקה" (כתושבי מעצמת ביצים נסכים וודאי, שגם לשקשוקה זיקה מובהקת לביצים), לא לכאן ולא לכאן. תב"ע מובלת על ידי המועצה והוועד כאחד, כאשר צוות חיצוני מלווה אותה, ומספק בשקיפות רבה, עדכונים שוטפים ומתוזמנים, היא כנראה פתרון כזה. אם אתם בעד, נהדר. ואם נגד, לא נורא, תמיד יש "גוליבר" בנמצא שיבוא לעזרתכם אם נפגעתם.

לסיום, כדאי מאוד לתחום את הדיון הציבורי בזמן, שכן ביצים ושקשוקות נוטות להתקלקל די מהר וביצים סרוחות מריחות רע מאוד...

כתובת המייל של אמיר יעקובי: mba2001@gmail.com

הכותב: אופיר איתן

תוכנית מתאר לרמות השבים

באספת התושבים האחרונה שהתקיימה נמסרה אינפורמציה חשובה על הפעולות ועל ההשלכות של התהליכים על עתידנו. יתכן שהייתה ביקורת מוצדקת על פעולות שבוצעו אולם יש לנו משימה לנסות לעזור בקביעת עתידנו הכפרי. המשך האסיפה היה בזבז זמן והרעלת האווירה שלא קידם את מטרת האסיפה. משיחות עם תושבים הבנתי שיש רבים שאינם מבינים את החשיבות של התב"ע על המרקם החברתי ועל עתידנו בישוב. התב"ע תוכנית בנין עיר היא חוק המסדיר את המותר והאסור לבניה. זאת תכנית חברתית החוזה את פני הישוב לעשורים הבאים. התב"ע הקיימת היא בת כ-40 שנה לכן נעשו תב"עות מקומיות רבות

כדי לענות על צרכים מקומיים. התב"ע המקומית מאושרת ע"י הועדה המחוזית שאין לנו הרבה השפעה עליה. הוצאת תב"ע חדשה לכל הישוב תאפשר התנגדות חוקית לבניה שלא נראית לנו כמתאימה לאופי בישוב לדוגמא שמירה על גודל מקסימלי של בית, ראה דוגמת רחוב שרת, הגבלת מספר הקומות בבניין. לפי דעתי בפני הציבור עומדות שלוש חלופות: (1) המשך המצב הקיים (2) שינוי התב"ע בציפוף קל (3) שינוי התב"ע לחלקות של כחצי דונם.

המשך המצב הקיים: במצב הקיים היום, חלקות גדולות עם אחוזי בניה של 20%, עלות הקרקע לבית היא גבוהה מאד ותגרום וכבר גרמה שרק מיליונרים ירכשו חלקות ויקימו עליהם ארמונות ומפלצות ראה הבנין ברחוב שרת. תושבים כאלו לא יתערו בחיי הישוב. אי שינוי התב"ע יגרום להרבה תב"עות מקומיות שבהן לא רואים את התמונה הכללית.

שינוי התב"ע בציפוף קל: הקטנת החלקות והעלאת אחוזי הבניה בכ 20% יגרמו לירידת עלות הקרקע עבור יחידת מגורים ויאפשרו המשך התפתחות הישוב תוך שמירת המרקם החברתי הקיים, ופתרון מגורים לבנים.

שינוי התב"ע לחלקות של כחצי דונם: שינוי כזה יגרום לבניה מואצת ולהוספת תושבים רבים שישנו את פני הישוב תוך זמן קצר. הוספת בתים רבים בישוב תחייב הרחבת כבישים וחניות למכוניות, זאת אומרת תכנון מחדש של כל פני הישוב.

אני בן המקום ואני חושב שרוב התושבים גם החדשים יחסית רוצים לשמר את המרקם החברתי הקיים. כדי לקדם את התהליך של הבנת רצון הציבור אפשר להפיץ שלוש ארבע הצעות למדיניות הכנת התב"ע, לכל התושבים לבקש מהם לציין את התוכנית העדיפה.

כתובת המייל של אופיר איתן: ophir_er@netvision.net.il

הכותב: אדריכל דקל אביסדריס

מדוע רמות השבים צריכה תב"ע חדשה

ראשית מספר מילים על עצמי. אני נצר למשפחת גינצבורג ממיסדי רמות השבים. נין לד"ר גינצבורג, נכד להימן ובן למשפחת אביסדריס, אני תושב הכפר מאז היותי בן 7, ויש לי קשר חזק מאוד למקום הזה, זהו נוף ילדותי וכל חיי. במהלך השנים ראיתי איך המקום מתפתח ומשתנה וכמוהו כמוני, האוכלוסיה גדלה והשתנתה והביאה עימה מגוון רב יותר של אנשים ותרבויות ועימה רבתה כמות הבתים. על כך אני מברך למרות שלפעמים המחיר של ההתפתחות והגדילה (הזדקנות) היא איבוד פינות חמד בהן שיחקנו, פרדסים בהם התחבאנו ואוויר השדות שנשמנו.

לפני כחצי שנה נפל דבר "כרעם ביום בהיר" על רובנו (מי שהיה מעורב בשנים האחרונות בענייני הכפר לא הייתה הפתעה בדבר). נודע לנו מפי ראש המועצה (דבר שחסך שבועות של שמועות ואגדות) כי מתוכננת תכנית בנין עיר חדשה לרמות השבים. אני, כמו רבים אחרים שנכחו בישיבה, זועזעתי והרגשתי מותקף כאילו מחר לוקחים לי את הבית. החלטתי שהגיע הזמן לקחת על עצמי אחריות, וביחד עם תושבים אחרים התחלתי להיות מעורב במתרחש וללמוד את הנושא כמיטב יכולתי. כמו-כן הצטרפתי לוועדת ההיגוי המורחבת של הכפר. מאז אני נוכח בכל ישיבת וועד על מנת להתעדכן בכל הקורה בכפר. למזלי, הכשרתי ועיסוקי כאדריכל מקלים עלי מאוד לגשת למידע ולקבל תשובות על סוגיות בנושא.

אך אם כל זה לא הספיק כדי להלחיצני, שבועות מספר אחרי אותה ישיבה נשמע "קול פיצוץ" נוסף: הופקדה תכנית התע"ש מש/1 שמאיימת לא פחות על מיבצרי. גם כאן, נכנסתי לעובי הקורה. למען הגילוי הנאות, יש למשפחתי אדמה בשכונת התרנגול, בחלק המערבי של רמות השבים אשר נכלל בתכנית הנ"ל ולפיכך מעורבותנו ישירה. בשלב ראשון התארגנו כל תושבי השכונה יחד כקבוצה, ונשכר משרד עורכי דין שייצג אותנו בהתנגדות לתכנית.

כפי שכבר נאמר קודם לכן, למדתי את ההשלכות של שתי התוכניות הנ"ל ועם הזמן הבנתי שהשד המאיים קיים ושריר גם ללא הכנת תכנית חדשה לרמות השבים. כיום יש כ- 400 יח"ד בכפר. אם יממשו את התב"ע

הנוכחית ניתן יהיה להגיע לכ-720 יח"ד. כל זאת מבלי להביא בחשבון את האפשרות של בעלי החלקות הגדולות (3.5 דונם ומעלה) לממש את רכושם ע"י חלוקה לפי תשריט או פרצלציה. אם ניקח גם אותם בחשבון, ניתן להגיע לעוד 200 יח"ד פחות או יותר. מספר שמביא אותנו לכ-950 יח"ד. נוסף לזה את 500 יח"ד המתוכננות במש/1, תכנית שהיא ארצית, מעל סמכות המועצה האזורית ואינה מתחשבת באף אחד מהשחקנים הנוגעים לרמות השבים ונגיע לסה"כ כ-1450 יח"ד, כמעט פי 4 מהקיים היום בכפר. כלומר, הגענו למספרים ה"נוראים" גם ללא תב"ע חדשה.

שאלת חוקיות תכנית מש/1 עדיין נבדקת- האם ניתן להוסיף לכפר מספר רב של יח"ד ולסתור את תמ"א 35 (התכנית הארצית שממנה נגזרות התוכניות הקטנות יותר). נכחתי אישית בדיונים בהתנגדויות ב"וועדה המשותפת", בהם וועד רמות השבים התנגד לחריגה הנ"ל ואף ביקש לצאת מתחומי התכנית, והמועצה האזורית ביקשה עצמאות תכנונית בשטחה כדי לשמור על האינטרסים של האופי הכפרי והחקלאי של ישוביה. במפגש התושבים האחרון נודע לנו מפי ראש המועצה כי גופי התכנון בישראל שואפים ופועלים לשנות את תמ"א 35 כדי לאפשר את הסתירות ב"אזורים כפריים במרקמים עירוניים", המשמעות היא, להפוך את 500 היח"ד במערב הכפר לבקשה חוקית. כל זאת עדיין לא מבטל את העובדה כי בחלק הישן של רמות השבים ניתן לבנות כמעט פי 2.5 מהקיים ע"פ התב"ע הנוכחית.

בפעם האחרונה שנעשתה תכנית בניין עיר לרמות השבים בשנת 1971 הסטנדרטים לכמות רכבים, אחוזי בנייה, שטחי ציבור ומבני ציבור היו נמוכים ביחס לצרכים של היישוב היום. רק בשנה האחרונה שמעתי בישיבות הוועד על מצוקה של מקום לגני ילדים נוספים כי ילדי הכפר צריכים ללכת לגנים בכפרים שכנים. הפתרונות שנמצאו הם במחיר של הרס מבני מורשת של הכפר. שטחי הקבורה בכפר מתמעטים והולכים ובעוד כמה שנים יתמלא בית העלמין לגמרי וגם לעניין זה יש צורך בשטח ציבורי נוסף. בנוסף, מתחילה להיבנות קהילה של אנשי מסורת שמבקשים בית כנסת ייעודי מחוץ לבית העם. עם השנים יהיו צרכים נוספים שאין להם מקום בתכנית הקיימת. לכל זה נוסף את מצוקת החניה סביב מרכז התרבות של הכפר והכבישים שנחסמים כל פעם שההורים עוצרים את רכבם בשביל לאסוף את ילדיהם מהגן או מהחוגים. ללא תכנית חדשה לא נוכל למצוא פתרונות לכל הבעיות שצינו ועם הזמן יצוצו עוד ועוד חוסרים ציבוריים עם גידולו הטבעי של הכפר.

רק תכנון לעתיד יוכל לתת מענה לצרכים הבאים עלינו לטובה כתוצאה מגידול טבעי. אך אם לא נתכנן היום-נעמוד מחר מול שוקת שבורה של סדרי עדיפויות שירמסו את צרכיהם של קבוצות האוכלוסיה השונות. כבר היום מגיעות בקשות להמיר את מועדון הותיקים לייעודים אחרים, מצוקת הכבישים והחניה רק גדלים ויוצרים עומסי תחבורה ומצבים מסוכנים בהם ילדים צריכים לחצות כבישים אך הם אינם רואים או ניראים כי מכוניות גודשות את שפת הכביש. את הבעיות הללו ניתן למנוע ולפתור בעזרת תכנית טובה ומושכלת.

נכון שבמקרים מסויימים יהיה צורך בהפקעות על מנת ליצור את שטחי הציבור הנדרשים, אך ניתן למצוא פתרונות יצירתיים לצמצום ההפקעות כגון רחובות חד סטריים, פתרון שקיים בערים שהן צפופות פי 20 מרמות השבים. אותן חלקות חקלאיות גדולות שיהפכו לשטחים מיועדים לדיור יאלצו להפריש שטחים לטובת שטחי ציבור.

האימרה שאי אפשר לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה נכונה באופן חלקי גם במקרה של תב"ע חדשה. מכיוון שעל פי חוק תכנית לא יכולה להרע עם בעל נכס, במידה ואדם רואה עצמו נפגע - הוא רשאי להתנגד לתכנית. במידה ויש הצדקה לטענותיו, יהיה על התכנית למנוע את הפגיעה או לפצות את הנפגע. רשויות התכנון מעדיפות לא להגיע למצב של פיצויים כיוון שהכסף יוצא מכיסן ונוצר מאזן שלילי בו גם התושבים וגם רשות התכנון יוצאים מופסדים. השאיפה והמטרה של תכנית היא להגיע לאיזון חיובי בו כל הצדדים יוצאים נשכרים מהתכנית.

ואם בכסף עסקינן, נעבור לסוגיה המאיימת מכל, הלא היא סוגיית היטלי ההשבחה. תכנית חדשה מוסיפה זכויות בניה בהרבה מקרים, אם כיח"ד מגורים נוספות או שטחי בניה נוספים שיכולים להתקבל, למשל מרתף, עליית גג, ושטח עיקרי נוסף. יש לשאוף למצב בו אין חובה על אף אחד לממש את הזכויות החדשות

וכל עוד לא משתמשים בהן הוא לא מחויב בתשלום היטל ההשבחה. הזכויות הישנות נשמרות בנוסף לזכויות החדשות. כלומר, אם בונים על פי הזכויות הישנות, ללא שימוש בחדשות, לא יוטל היטל השבחה. כל זאת נכון לגבי מימוש ע"י בניה. במקרה של מימוש ע"י מכירה המצב הוא שונה. כאשר אדם רוצה למכור נכס שעבר השבחה על ידי תכנית, יהיה עליו לשלם את היטלי ההשבחה במלואם ללא קשר אם נוצלו או לא (אם שולמו היטלי השבחה בזמן הבניה אין כפל היטלים, ובמכירה לא ישולמו פעם נוספת). אין זה אומר שמי שירצה למכור את ביתו יכנס לחובות בשביל למכור אותו אלא מחיר הנכס יגלם בתוכו את היטל ההשבחה וההיטל יפול בסופו של עניין על הקונה ולא על המוכר. כך זה נעשה מאז ומעולם ובכל מקום. יש נוחות בקבוע ובמוכר, והשינוי תמיד נראה מאיים, אבל השינוי ברמות השבים מחויב מציאות בין אם נרצה או לא נרצה, במיוחד לאור השינויים הדמוגרפיים ב-10 השנים האחרונות שבהן אנו רואים קצב בניה גדל ומתעצם ובקרוב הצפיפות תגיע לשלב קריטי! בעת הזו יותר כלכלי "לגדל" בתים מאשר תפוזים או תרנגולות ברמות השבים. לכן רק תכנית תוכל להתאים את העתיד למציאות בה אנחנו מתפתחים. יש ביכולתנו להשפיע על התכנית, "תהליך שיתוף הציבור" הוא צינור מידע דו כיווני, המפגשים עם המתכננים אינם רק למטרת עידכון התושבים על הנעשה, אלה גם מקום בו אנו התושבים יכולים להזין את המתכננים ברצונותינו, צרכינו ושאיפותינו מהתכנית, לכן אני ממליץ למפגש הבא לבוא עם נושאים שחשובים לכל אחד ואחת מאיתנו, כמו מראה הרחובות, אחוזי הבניה, חומות/גדרות, פונקציות ציבוריות, תנועה וכבישים, מורשת ועוד... ואולי נוכל להתחיל לפתח דיונים ולהגדיר לעצמנו מהו הציביון הכפרי לו אני מיחלים

הכותבת: תמי לאופר

כפר, מושב, מכלול כפרי מוגן ומה שביניהם

לאחרונה מרבים להשתמש במחזוריותו במונחים כפר, יישוב כפרי, מושב וציביון כפרי בעירבוביה מבלי לתת את הדעת על ההבדלים שביניהם. כפר ומושב מתייחסים לשתי צורות התיישבות שונות זו מזו אף כי מתייחסות ליישובים שבסיסם חקלאי.

מה נכון לגבי רמות השבים בעבר, בהווה ומה צופן לנו העתיד?

מושב הוא צורת התיישבות חקלאית ייחודית למדינת ישראל, אשר מאגדת קבוצה של תושבים במסגרת כלכלית שיתופית כשהמשתתפים במסגרת המושבית מכונים **חברים**. המשפחה מהווה במושב יחידה כלכלית עצמאית הפועלת במסגרת כללי עזרה הדדית. לכל חבר מושב מוקצית חלקה, אשר במרבית המקרים משמשת לחקלאות.

כיום, בחלק מן המושבים, מתגוררים גם אנשים נוספים שאינם חברים במסגרת הכלכלית השיתופית והם מכונים **תושבים**.

כפר או **יישוב כפרי** הוא צורת התיישבות המבוססת כלכלית בעיקר על חקלאות אך לאו דווקא מאורגנת במסגרת כלכלית משותפת. על פי הגדרות הלמ"ס כפר מוגדר כיישוב שיש בו בין 60 ל-2,000 תושבים **קבועים**.

בתמ"א 35, תוכנית המתאר הארצית התקפה כיום, שאמורה לתת מענה לשינויים הדמוגרפיים והכלכליים המתחוללים במדינה בשנים האחרונות אוגדו צורות ההתיישבות הכפריות/חקלאיות תחת הגדרות חדשות: **מרקם כפרי ומרקם עירוני** שבתוכו הוגדר יצור כלאיים הנקרא "**מכלול כפרי מוגן במרקם עירוני**" ובו נמצאים מרבית היישובים הכפריים הסמוכים לערים, בעיקר במרכז הארץ.

על פי הגדרתה, נועדה תמ"א 35 בעיקרה לאזן בין "שתי מטרות שביניהן קיים מתח מתמיד: מתן מענה לצורכי הפיתוח הצפויים בטווח התכנון מחד, ושמירה על שטחים פתוחים ועל ערכי טבע, חקלאות, נוף, ומורשת מאידך" ועל כן הוגדר אותו יצור כלאיים "מכלול כפרי מוגן במרקם עירוני המשקף את מצב הביניים בין כפר לעיר. משמעות השיוך להגדרה זאת מבחינת תוכנית המתאר הארצית היא שהמתאר הכפרי של היישוב - בתים צמודי קרקע עם חצר ירוקה יישמר אך בציפוף של 3 עד 6 יח"ד לדונם ובבניה צמודת דופן.

רמות השבים הנמצאת כיום, כמו הרבה יישובים חקלאיים במרכז הארץ, בעיצומו של תהליך עיור (התרחבות וציפוף) וצמצום החקלאות היתה בעברה **כפר** וכיום נכללת תחת ההגדרה: **מכלול כפרי מוגן במרקם עירוני**. עוד נקבע בתמ"א 35 שמספר בתי האב לבינוי ברמות השבים הוא כ-700 יח"ד {בטרם הפקדת "תוכנית תע"ש" הכוללת בין היתר את הפרשת הקרקעות החקלאיות במערב היישוב הנמצאות כיום בתנאי חכירה מגבילים ממנהל מקרקעי ישראל}. כמו כן נכללה רמות השבים בדגם יישוב 6 כלומר עד 2,000 נפש. מן האמור לעיל משתמע שלגבי רמות השבים יש בתמ"א 35 איזושהי סתירה פנימית: מחד נקבעה צפיפות המגורים הממוצעת ל 3-6 יחידות דיור לדונם נטו אך מאידך, ברמת הפירוט הספציפית יותר היא עומדת על כ-700 יח"ד לשטח היישוב כולו.

על פי יודעי דבר, המספר הקובע הוא ככל הנראה כ-700 יח"ד. אין ספק שמימוש תוכנית התע"ש יחייב שינויים והתאמות בתמ"א 35. התוכנית שאושרה לראשונה בשנת 2005 נפתחת לעדכונים ושינויים מידי 5 שנים, כלומר ניתן לצפות להליך עדכון במהלך שנת 2015. גם ציפוף גדול של היישוב (מעבר לגרעין של 700 יח"ד) יחייב התאמות ועדכונים של התמ"א. יש לצפות שבעתיד נצטרך להידרש גם לסוגיות אלו.

מה מצבנו הדמוגרפי כיום:

ביישוב רשומים כ-410 בתי אב משלמי ארנונה וכ-1600 תושבים (נתוני הלמ"ס 2011); כ-1070 בעלי זכות בחירה (רשימות בעלי זכות בחירה אינן מעודכנות ביותר וברוב המקרים כוללות אנשים שעברו לבתי אבות, אנשים שלא עדכנו כתובת, שהיגרו לחו"ל וכיו"ב) והשאר צעירים מתחת לגיל 18. בין התושבים הכלולים במספר המצוין נכללים גם תושבים קבועים וגם תושבים ארעיים החיים כאן בשכירות והעתיקו את כתובתם לרמות השבים.

ביישוב כ-310-300 חלקות בגדלים שונים ועל מרביתן מותר לבנות 2 יחידות דיור ולא יותר. בחלק מהחלקות מוצה פוטנציאל הבינוי ובחלקן מוצה אפילו ביתר (בתים המוצהרים כיחידת דיור אחת אך בפועל הם דו משפחתיים). באחרות טרם מוצה פוטנציאל הבינוי. הערכה זו אינה כוללת את מתחם תע"ש והתרנגול. רק לאחר שיסתיים תהליך איסוף הנתונים המעודכנים על ידי המתכננים נוכל לקבל מידע מדויק יותר. בכל מצב, המשתמע מנתונים אלו שגם על פי התב"ע המאושרת כיום אנו נושקים ל-700 יח"ד הפוטנציאליות המוקצבות בתמ"א 35.

תשתיות היישוב כבר אינן תואמות את הבינוי המואץ ואת השינוי ברמת החיים ואנו נאלצים להתמודד עם צווארי הבקבוק תחבורתיים ביציאות מן היישוב (שאינן כלולות בשטח השיפוט של היישוב), עם מחסור בכיתות גן ועם מחסור במקומות חניה ליד מוסדות החינוך ובית העם. כל תכנון עתידי חייב להמציא פתרונות לבעיות אלו.

